

PRINSES ROMÉE
Ruiters van de Zwarte Orde

STICHTING BOOKSUPPORT .NL

Bookprinting & Distribution

Eerste druk © 2024 Gerard Berndt

Instagram: @de_noordentorens_razernij

Facebook: Gerard Berndt – auteur

De Noordentorens Razernij – fantasyreeks

TikTok: @denoordentorensrazernij

Coverafbeelding: MV Tekeningen / Pixabay

Illustraties: © MV Tekeningen

Ondersteuning: Lorenzo Mathijssen

NUR 283

ISBN: 978-94-6247-344-7

Stichting Booksupport – Delft

www.booksupport.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

GERARD BERNDT

Prinses
ROMÉE

Ruiters van de Zwarte Orde

Namønljst

Romée – prinses van de Westenstreek

Richard Comperen – jonkheer van de Westenstreek

Heerle – koningin van de zuidelijke landen

Michelle – heerseres van de Koningslozen

Légra – verstoten broer van overleden koning Boris, ook wel Argèl genaamd

Verdor – magiërszoon van Ozèn-Lyth uit rotsgebied Krets

Ozèn-Lyth – machtheerser over het rotsgebied Krets

Migel de la Roza – beschermheer uit Gravendorpen

Ruiters van de Zwarte Orde

Nachthand – vrijgevochten ruiter, leider van de Orde, wiens naam onbekend is

Nachtvlam – vrijgevochten ruiter, lid, Daan Teek

Nachtvlucht – vrijgevochten ruiter, lid, Lucas Rooda

Nachtpijl – vrijgevochten ruiter, lid, Cian de Slagter

Nachtgaal – vrijgevochten ruiter, lid, Abel Muskiet

Nachtuil – vrijgevochten ruiter, lid, Kevin Versteek

Gebieden

Zuidelijke landen – *heerschappij van koningin Heerle*

Noordland – *magisch noordelijk gebied*

Oostelijk rotsgebied Krets – *geboorteplek van Lyla*

Westenstreek – *westelijk rijk watergebied*

Glooiland – *zuidelijk grasgebied*

Meer van Zèlvn – *groot meer tussen noord en zuid*

Goudbergen – *noordelijk heuvelgebied*

Noordentorens – *verblijfplaats Zwarte Weeuw*

Torpana – *eiland ver over de Westzee*

NOORDLAND-

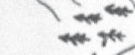
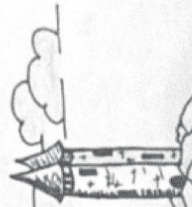
KRETS

Noordentorens

STREEK

WESTZEE

Meer van Zelv

Dodengrotten

Koningslozen

Gravendorpen

Baaren

Marchovelle

WESTEN

-ZUIDELIJKE LANDEN-

Nog even had hij achteromgekeken. Het vreemde gevoel, om in zijn eentje naar de beek achter de verlaten burcht te moeten rijden, werd steeds erger.

Hij begreep het niet, maar hij was vastberaden om de drinkfles te vullen met het Zilverwater dat in de beek stroomde en daarna zo snel als hij kon naar de Westenstreek te rijden. Met het Zilverwater als tegengif kon heer Ramin van Torpana worden genezen.

Richard had de verrassende overval van de struikrovers op de groep ruiters destijds helemaal niet meegekregen. Het was een groep ruiters die heer Ramin zou begeleiden vanaf de havenstad naar het kasteel van koning Acuul. Maar tijdens de tocht werden ze plotseling overvallen door struikrovers. Daarbij werden Ramin en twee van zijn Torpaanse wachters getroffen door een giftige pijl, zo had prinses Romée hem verteld voordat ze terugging naar de Westenstreek.

Hij verbleef op dat moment al een tijdje in de stad Baaren. Daar was hij op zoek naar waarheden en naar antwoorden op niet gestelde vragen.

De drie strijders moesten vechten voor hun leven, terwijl broeder Matteo hen zo goed als hij kon verzorgde. Hij had een boodschapper eropuit gestuurd om iemand Zilverwater te laten halen. Een magisch water dat maar op één plek binnen de grenzen van de zuidelijke gebieden stroomde: achter de verlaten burcht, had Légra hem verzekerd.

In gedachten was jonkheer Richard bij prinses Romée, bij koning Acuul en de eilandjongen Rûne. Daardoor verloor hij zijn concentratie op de omgeving.

De beek bleek helemaal niet “vlak achter” de oude burcht te stromen en Richard reed al uren steeds een stukje zuidelijker de bossen van Het Diepe Zuiden in. De plek waar tijd en beleving niet waren zoals men gewend was. Een omgeving waar hij nooit eerder was geweest, waar hij zich steeds minder op zijn gemak begon te voelen.

Hij herinnerde zich het verhaal van de heer Légra die hem had verteld hoe de eerste zuiderlingen de Westerstreek binnentrokken en de Torpanen die er woonden hadden verdreven. Een groot gedeelte van de groep zuiderlingen, die de Gorvaten werden genoemd, bleef in de streek wonen en een enkeling trok meer oostwaarts en stichtten daar dorpjes om hun leven op te bouwen.

Later groeide dat uit tot wat de zuidelijke gebieden werden. In zijn beleving trok Richard steeds dieper het

zuidelijke gebied binnen waar de Gorvaten vandaan kwamen. Af en toe kropen de rillingen over zijn rug door vreemde, holle geluiden en aparte geuren. De beek was nergens te bekennen.

Een plotselinge windvlaag waaide door zijn haren en dat haalde hem uit zijn diepe gedachten. Ook zijn paard werd er onrustig door waardoor Richard hem inhield en stil bleef staan luisteren. Maar er klonken op dat moment geen verontrustende klanken. Alleen de wind voelde gek aan. Vlagen van mist waaiden voorbij die plotseling langs zijn haren en huid streken.

‘Wie trekt daar op dit uur door onze bossen?’ werd er door een onbekende stem gevraagd.

Richard kneep met zijn ogen om tussen de bomen door te turen, op zoek naar de spreker, maar hij zag niemand.

‘Laat u zien zodat ik mij aan u kan voorstellen!’ riep Richard terug.

Er gebeurde niets en Richard bleef om zich heen kijken. Hij voelde de aanwezigheid van tenminste een aantal ruiters om zich heen en twijfelde even of hij zou afstijgen of stapvoets door te rijden. Hoe dan ook zouden de aanwezige personen zich snel laten zien.

Toen Richard zich had bedacht om stapvoets verder te rijden en hij zijn paard aanspoorde, kwam er een paard met een ruiter tevoorschijn. Uit een richting waar een nog dichtere mist hing, zag Richard een zwart paard naderen.

Op de rug van het paard zat een man of een vrouw gekleed in een zwart tenue met een grote zwarte cape om zich heen geslagen. De kap van de cape was over het hoofd getrokken.

‘Gegroet,’ zei Richard beleefd, terwijl hij de gedaante goed in de gaten hield. Hij keek een keer om zich heen omdat hij meerdere gedaantes verwachtte.

‘Wie heeft het lef om ons gebied te betreden?’ zei de gedaante op een nog dreigendere toon.

En ja, schuin voor Richard, links en rechts van hem verschenen nog twee ruiters. En achter hem hoorde hij meerdere paarden dichterbij komen. Hij was omsingeld en vluchten was geen optie meer. Niet dat hij aan vluchten had gedacht, maar dat besef drong ineens tot hem door.

‘Jonkheer Richard van de Westerstreek, mijnheer,’ maakte Richard zijn naam bekend. ‘Ik ben alleen op zoek naar de beek waar ik wat Zilverwater in mijn waterzak kan doen. Daarna verlaat ik uw gebied meteen.’

Ruim drie meter voor hem stopten de gedaantes en zwijgzaam werd hij aangestaard.

Kon hij tellen hoeveel paarden er om hem heen verzameld stonden? Drie voor hem, twee naast hem en zeker twee achter hem. Richard had niet de behoefte om achterom te kijken om er zeker van te zijn hoeveel ruiters er waren. Voldoende om voor grote problemen te kunnen zorgen.

De gedaante die zich als eerste had laten zien vanuit de mistige omgeving, stapte van zijn paard en liep een stukje meer in het licht dat tussen de bomen door scheen.

‘Nachthand,’ zei de gedaante. Zijn gezicht bleef verborgen door de kap over zijn hoofd. Richard had graag gezien met wie hij te maken had.

De stem van Nachthand klonk zwaar, maar toch wel vriendelijk. Open, niet vijandig, bekend.

‘Is dat hem, Patron?’ werd er door een andere ruiter gevraagd. Richard wist dat “Patron” een sjiek woord was voor baas.

‘Ja, dat is hem zeker!’ antwoordde Nachthand.

Ineens werd het akelig stil in het bos en Richard greep met een ruk naar zijn nek. Daar voelde hij een klein prikje en er stak een soort pijltje in zijn huid.

Het volgende moment viel hij uit zijn zadel. Met een smak raakte hij de grond en alles werd donker voor zijn ogen. Richard Comperen zou nooit meer dezelfde jonkheer van de Westerstreek zijn.

Op de kasteelmuur stond Romée in gedachten te kijken over het gebied aan de oostkant van het kasteel.

De zon kwam langzaam op en het verlichtte de hemel diep oranje en rood. De halve bol stak net boven de bomen en hoge grassen van Glooiland uit. Ze kon het water van het Meer van Zèlvn zien schitteren en ze wist dat in de verte de Gravendorpen lagen.

De geboorteplek van Migel de la Roza, zoon van markgraaf Louis, was haar beschermheer geweest tijdens de tocht naar de stad Baaren. In de afgelopen drie jaren was ze niet meer buiten de grenzen van de Westenstreek geweest.

Haar vader, koning Acuul, had aangegeven dat het tijd was voor Romée om langzaamaan de troon van hem over te nemen. Daar had Romée hetzelfde over gedacht en ze stemde met alles in wat nodig was voor de troonopvolging.

De tocht naar Baaren destijds, maar zeker ook het gevecht op het plein waarbij Delgado werd uitgeschakeld, hadden

haar in korte tijd meer volwassen gemaakt. Ondanks dat ze nog redelijk jong was, wist ze dat haar tijd snel zou komen.

Haar vader raakte verzwakt. De gevangenschap in de kelders onder de vervallen burcht ten zuiden van de stad Baaren had zijn tol geëist. Acuul was nooit meer de oude geworden en zijn vrouw Abby was de jongste niet meer. Samen hadden ze er lang over gesproken en beide voelden dat Romée zou moeten gaan heersen.

Romée had veel tijd doorgebracht met raadsheer Vider die haar leerde hoe een koningin zou moeten optreden in het belang van het volk. Heer Vider was ook niet meer de jongste, maar in zijn hoofd had hij alles nog goed op een rijtje.

Ze leerde de geschiedenis van de Westenstreek en ze leerde over de jarenlange handel die er werd gedreven. Ook vertelde heer Vider over het ontstaan van de zuidelijke gebieden. Met name over de historie van Gravendorpen en de stad Baaren.

Waar Romée in het bijzonder in geïnteresseerd was, was de geschiedenis van kasteel Marchovelle. Het kasteel van haar achternichtje, koningin Heerle die er al weer een aantal jaren regeerde.

Romée wist dat ze ongeveer even oud waren. Heerle was misschien iets ouder en al koningin. Zij zou over een niet al te lange tijd ook die titel krijgen.

Geleerde heer Kortjak was opgedragen om Romée te leren hoe er gevochten moest worden. Zelf wist Romée al prima om te gaan met haar zwaard, maar ze leerde te vechten met

een handzwaard, schieten met een kruisboog en een handboog.

Ze werd door de ridders uitgedaagd om in duel te gaan om daarmee haar vaardigheden te kunnen verbeteren. Naast het vechten en het strategisch inzetten van een leger, liet heer Kortjak haar in de leer gaan bij broeder Matteo. Het kon geen kwaad om iets van de geneeswijzen af te weten, was zijn mening. Romée gehoorzaamde en leerde de belangrijkste kruiden kennen waarmee ze handige geneesmiddeltjes kon maken.

Haar vader had zelf de tijd genomen om Romée te vertellen over de historie van de Gorvaten. Hij vertelde dat zij het Gorvatenbloed in zich had stromen en wat dat betekende voor haar. Ook vertelde hij dat zij niet de enige was met dat bloed maar dat Heerle en haar tweelingbroers het bloed hadden.

Dat Légra, de verstoten broer van overleden koning Boris, ook van de Gorvaten afstamde, had hij stilgehouden. Meer dan dat hoefde Romée niet te weten, vond hij. Maar Romée was niet dom en ze voelde aan haar vaders manier van vertellen dat hij bepaalde informatie voor haar verzwegen. Ze had er verder niet om gevraagd of om gezeurd. Ze was ervan overtuigd dat ze de rest van het verhaal zelf wel zou ontdekken.

‘Over een paar dagen reizen we ver buiten de grenzen van de Westenstreek,’ klonk een zware stem achter Romée. Het was haar vader die naar haar toegelopen kwam.